

Nimimerkki L.Ongelma:
Pedollinen keho

Yöllä herään ja tajuan joskus olleen
aika jolloin söin grillisipsejä ja palanutta popkornia
ilman vastuuntunnetta
 napalmivatsaa

Vessaan tippateline kävelykeppinä
siellä katsetta välttelevä peilikuva ja vieras ähinä
kipupihdit kylkiluiden alla

Istuvassa sängyssä steriilissä ilmassa
painan punaisena hohtavaa hoitajanappia
niin tottuneena kipuun etten tiedä tilaanko morfiinin
vain huvikseni

Neljä tähystysleikkausviiltoa kehystävät napaani
kohoavat viivat kuin sokerimassalla muotoiltu

Suunnattoman paksut kudokset

En syö tänään mitään
 en laske kaloreita
vatsakumpare ei laske kuitenkaan

Hieron aamupalarahkan naamaani ja
upotan loput ruumiistani elektrolyyttiveteen

Piirrän ilmaan kahdeksikkoa ja kosken sitten itseeni
venytyksestä puutunut käsi kuin vieraalla

Vatsan saareke josta tunnustelemattakin löydän
kirkkaan mielihyvän, selkeyden
tummien suvantojen
kipukuoppien, henkilökohtaisten loukkausten vaihtelua

Tämä keho jolle olen syöttänyt voikukkia ja nokkosia
ja salaa myös hiljaista hyväksyntää

hengittää kipinöiden itsensä hereille

Maski pitää hengityksen lähelläni

Sade hukuttaa rajat kun
toisaalta metsät palavat

On aika vääntää langat suoriksi
rautatiet solmuun

nukahtaa ropinaan ja sähköpotkulaudan hurinaan

Minä ja pienet tekoni emme mahda mitään
Tämä haava on kansainvälinen

Kuumuus nostaa pintaan rasvapisarat ja totuudet

Aika alkaa vasta paljastaa olosuhteitaan

Elokuun viimeisenä pellolta nousee

dementoituva suomiräppäri
hiutuva kirjastonhoitaja
kaulastaan homehtuva viljalyhde

Piika pakenee kesää rakkaudesta raskaana

Tummanharmaassa ilmassa
ideoista roikkuvaa lyijyä

Pihlajanmarjan katkeraa oranssia
sanoista vapautettua
ehdotonta onnea

Elokuun viimeisenä
järvestä tehdään pelto

Iskunvaimennin päältä ja ranteet kiristyssiteisiin
muovipussiin peitetty katse

Olen haaveillut tästä viileiden lakanoiden peittämässä
petollisessa pehmeudessa

Ei enää varota haavoja
keksitä turvasanoja
tehdä jokapäiväistä matkaa apteekkiin

Anna tulla
minä jaksan

Kipu menee niin syvälle että se tulee läpi

Nyhdä minua kuin valmista kauraa

Ilman nöyryyttä
elämästä tulee hauraampaa

Onnen äärellä
liikenneonnettomuus

Krapulassa on liityttävä takaisin kirkkoon
näyteltävä luojalleen

Kaupassa olla olevinaan oleva
maksettava otettu ruoka

Ladatun ase ja peniksen lähellä
sama elämän hallitsemattomuus
sodan sirpaleita valmiiksi ihon alla

Olen ollut sinulle kaikkea mitä voisit toivoa
loputonta itsekkyyttä jonka eteen ja taakse valehdella

Olet päästänyt itsesi läpi kaikesta
hälyttävistä turvalaitteista
juossut syliini

Absintinväristä ilkeyttä

kirkkain silmin kerrotut epätodet
muuttaneet sinisen vihreäksi

Lopulta istumme punaisessa huoneessa

Yksinäisyyden värit eivät enää erotu

On väärinuskkoa etten pärjää

Otan puolikkaan rauhoittavan
ja keinun lastenkeinussa paahtuvalla hiekkakentällä

Ahdistus on tänään vedetty korviin saakka
siileksi leikattu ohimo sykkii hellekipua

Syön nyrkissä hautunutta kerkkää

En tänään tunnista nimeäni enkä sukupuoltani
muistan vain että vihaan sitä miestä

Ketjuja vasten tiukaksi puristuneet reidet
paljastavat jotain

Ja suussa pelkkää vihreää